

Zlobí vaše dítě? Můžete si za to sami!

Je jako z divokých vajec? Těžko můžete předpokládat, že bude dítě způsobně sedět a mluvit, jen když se ho na něco zeptáte

Když on pořád tak zlobí! Také si takhle stěžujete? Ve skutečnosti nic takového jako „zlobení“ neexistuje. Děti dělají jen to, co musí – a můžete si za to jen vy sami!

Kubík se dneska zase vyznamenal. Nejdřív se popral ve školce, on i kamarád si chtěli hrát se stejným vrtulníkem. Po obědě šli s maminkou k lékaři, kde byla spousta lidí. Kubíka čekání nebavilo, běhal po chodbě, bouchal dveřmi, hlasitě vrčel a dělal, že je vrtulník. A cesta domů? Naschvál proběhl louží, do bot mu nateklo a bláto měl až za ušima! Kuba dneska zlobil, nevím, jestli si zaslouží večerníček, hlásí maminka, když se otec vrací z práce.

Co je to vlastně „zlobení“?

Vážně Kubík tak moc zlobil, nebo se choval jako normální čtyřletý klučina? A chápe vůbec, proč se maminka hněvá? „Pojem ‚zlobit‘ je příliš obecný, než aby bylo možné vůbec nezlobit. Pokud dítě neví přesně, za co je potrestáno zákazem pohádky, trest naprosto nemá význam,“ píše dětská psychologka Iva Jungwirthová v knížce Pohodoví rodiče – pohodové děti.

Zlobení je prostě cokoli, co se rodičům momentálně nehodí nebo je rozčiluje. Je hraní si na vrtulník zlobení? V zásadě ne, ale někdy ano. Jak se v tom má dítě vyznat, když v tom ani dospělí nemají jasno? A co je vlastně tak špatného na skákání do louže? Boty uschnou a kalhoty vypere pračka.

Když dítě „zlobí“, bývá to ze dvou důvodů: buď se tím snaží získat vaši pozornost, nebo se prostě nudí. Třetí možnost je, že se chová normálně a přiměřeně svému věku

Můžete si za to sami!

Jistě, některé druhy chování jsou nežádoucí vždycky. Dělá ten malý d'áblík ostudu na veřejnosti? Vzteká se a vynucuje si svou? Neposlouchá, rozbíjí věci a nechce jíst, prostě zlobí ze všech sil? Je nám líto, ale za celé to pozdvižení ve skutečnosti můžete vy. Svou nedůsledností, nezájmem, výchovnou neschopností.

„Malé dítě je ze své podstaty aktivní a živé. Potřebuje být stále něčím zaměstnáno; nemůžete čekat, že vydrží být hodné jen tak. Je-li prvorozené nebo jedináček, obvykle je pro ně těžší se samo zabavit – neumí to, ke hře potřebuje dospělého,“ uvádí ve své knize psychologka.

Kdyby měla Kubíkova maminka s sebou v čekárně dětský časopis nebo hračku, nemusel by z nudy lítat po celém středisku. Pokud si dítě už víckrát vyzkoušelo, že když bude ječet dostatečně hlasitě, máma vyměkne a přihodí bonbony do košíku, proč toho nevyužít? Snaží se mrňous tátovi něco říct, ten ale zírá na fotbal a nevnímá? Stačí něco shodit – a o pozornost je postaráno.

Když se dítě nudí a otravuje, místo okřikování je lepší mu ukázat, jak se může zabavit

Tohle na děti platí:

Jak tedy s dětmi zacházet, aby zlobily co nejméně? Tyhle rady má Iva Jungwirthová vyzkoušené – není totiž jen psycholožka, ale i čtyřnásobná matka.

- Chcete-li, aby vás děti poslechly, musíte jim dát rozumné a splnitelné pokyny. Někdy je jejich zlobení spíš vaše vlastní lenost a pohodlnost. Tu je ovšem těžké si přiznat, takže je vlastně lepší mít zlobivé a neposlušné děti.
- Neříkejte dětem, aby nezlobily, raději jim navrhněte, co by mohly dělat. Pokud je plísňíte za „zlobení“, specifikujte zcela konkrétně, o čem vlastně mluvíte. Zda byly moc hlasité, hádaly se s dětmi na písku o kyblíček nebo rozházely babičce shrabané listí na zahradě.
- Nezapomínejte děti chválit za správné chování, pochvala je vždy účinnější než kritika. Přijdete-li domů, okamžitě si všimnete toho, co je rozházené. Přitom si ale vůbec nevšímáte věcí, které jsou tak, jak mají být, to považujete za samozřejmé. Podobně reagujete i na chování dítěte.
- Pokud tu a tam musíte použít varování typu „když něco,...tak“, používejte jen taková, která můžete splnit a která jsou pro dítě srozumitelná. Stupňováním neuskutečnitelných výhrůžek se dobrovolně vzdáváte veškeré své autority. Už dvouleté dítě často ví, že máma jen tak povykuje, a nic si z ní nedělá.

A co vy, zlobíte taky?